

Livsgjærning. Saa længe Sjælens og Legemets Kræfter strakte til til Arbejdet, vilde hun prøve paa at leve; siden agtede hun at dø. Hun talte Aar igjennem om denne Død som en afgjort Kjendsgjærning i hendes Liv, talte saadan om den, som Seneca eller en anden af Stoikerne fordum talte, og ingen, som ikke i denne Henseende fuldt ud forstod hende, ingen, som vilde lægge andet end sin Hengivenhed i Afgjørelsens Vægtskaal, kunde staa hende nær. Denne stadig bevidste for Arbejdets Skyld bekæmpede Dødstanke er den mørke Baggrund, mod hvilken hendes stærke Evne til sollys Livsglæde tegner sig saa klart. Hun vilde tage alt, hvad hun kunde af Livet, hun vilde ikke dø, før hun havde naaet at leve.

Denne Modsætning mellem Livskraft og Dødsmod er kun en tilsyneladende Modsigelse. Baade Sjælens og Legemets Sygdomme knække lettest de stærke. Naar Sjælslidelsen griber en livskraftig Natur, vender Styrken — som ikke kan forødes — sig mod Tilintetgjørelse. Og hos Ernst Ahlgren fandtes der ingen Hjælp i den rent legemlige Livslyst; thi den havde Sygeligheden ødelagt. Hun sagde ofte, at ingen kunde maale blot den Sum af daglig Pine, som et Friluftsmenneske som hun følte ved paa Grund af sin Sygdom at være berøvet fuld Bevægelsesfrihed, og den uhørte Kraftsum, som gik med blot til at holde Modet oppe under Sygdommens Tryk. Til sidst forbrugtes Kraften, og den Smule Livskraft, som var tilbage, forøgede kun Lidelsens Styrke.

Hvem kan for øvrigt i en eneste Henseende maale en andens Lidelse? Hvert Menneske lider paa sin Vis, men Kunstnere lide med mange Menneskers samlede Lidelsesmuligheder, og et Stik, som knap saarer et almindeligt Menneske, kan for deres Natur blive en ubodelig Skade for Livet.

Under sit Ophold i København kom Ernst Ahlgren ligesom i Stockholm i livlig Berøring med den Gruppe inden for Litteraturen, som repræsenterer den moderne Livsanskuelse, især Brødrene Brandes, og hun fik derved mange stærke Vækkelser baade for sin kunstneriske og menneskelige Udvikling, en rig Indsats af Udviklingsmuligheder at forarbejde, men ogsaa af Modsigelser at løse. Af særlig Betydning for hendes Digtning blev de strænge Domme, som fra denne Side fældedes om hendes Forfattervirksomhed. De forøgede hendes ved den tidlige Modgang fostrede Mistillid til sig selv. Og alle de